

Aleš Jelenko

GOSTOTA IZREČENEGA
Izbrane pesmi

Oblikovanje naslovnice: *Nuša Hobnec*

Avtor pesmi: *Aleš Jelenko*

Uredil in izbral: *Aleš Jelenko*

Oblikovanje: *MCDD Slovenske Konjice, so. p.*

Leto izida: *2021*

Naziv založnika: *Mladinski center Dravinjske doline*

Kraj založbe: *Slovenske Konjice*

Kataložni zapis o publikaciji (CIP): *Narodna in
univerzitetna knjižnica, Ljubljana*

COBISS.SI-ID: *54577411*

ISBN: *978-961-95320-0-3*

Aleš Jelenko

GOSTOTA IZREČENEGA
Izbrane pesmi

KAZALO

OLESENJUJEMO	5
PORTFOLIO NA KRKU	6
BACK TO THE ORIGINS	7
PUZZLE	8
GROZOTA	9
GOSTOTA IZREČENEGA	10
(ZNANOST)	11
LOVEC	12
STRAH PRED SMRTJO ²	13
SOOČENJE	14
DROBNE REČI	15
UGOTOVITEV VERGILA IN BEATRICE	16
BRSKANJE PO PODSTREŠJU	17
ČE SI, SEM TUDI JAZ	18
VISKI V OČEH	19
SVETLOBA V SVETLOBI	20
UTOPIJA	21
STAPLJANJE	22
POLITIČNA (NE)KOREKTNOST	23

OLESENJUJEMO

vehementno
se krčimo vase
ker so nas
že kot otroke naučili
igrati skrivalnice

paradoks je
da skrivamo skrivališča
in *saturn*
tako še vedno
*žre svoje otroke*¹

je kriva prenasičenost avtoritet

tuzemskim relikvijam
priznavamo primat
domače besede
namreč pomagajo
da si žico
ovijemo okoli glave
in zamolklo vpijemo
svoboda svoboda

a vendar
se ne bojimo samih sebe
in nihilizem
je še kako priročen
sedaj lahko v miru
olesenjujemo

edina možnost je pač tista
ki se nahaja onstran možnosti

toda
ali slepota ni bolezen

in skrivanje zgolj umiranje
s katerim se sprijazniš

---

¹ *Francisco de Goya*

PORTFOLIO NA KRKU

nekaj
na otroškem obrazu
se razgrajuje
kot koščki
krhke keramike
kot neka
nedoločena vseprisotnost
ki jo ni mogoče
povsem definirati

to niso tiste
fotografije v arhivu
pač pa
okruški prvinskosti
ki bodo za vselej
izginili

nekaj
na otroškem obrazu
se razgrajuje

in vsak krog
se enkrat
sklene

BACK TO THE ORIGINS

prvinskost
me boči

u
p
o
giba ude

mojega
t
e
lesa

ki ni vajeno
vulgarnosti
v strohnele
geometrijske like

takrat
se nočne more
spremenijo v (nad)realizem
in jaz
(p)ostanem žival

PUZZLE

Vsak dan me je več
moje telo so majhni koščki
trdi
a upogljivi

vsakič ko najdem novega
ga potisnem v primerno
špranjo

rastem počasi
rastem šest dni
nato vstanem
kot Eddie
iz groba

obrnem se na trebuh
in si polepim hrbtenico
da bom dovolj stabilen
da se koščki ne bodo
razleteli

volk sem
plenilec
lovim po vseh štirih
in se baham na dveh
alfa samec
oko na piramidi
brez podstavka
zgolj oko

Douglas Adams je (bil) sestavljen
Umberto Eco je sestavljen
Julian Barnes je sestavljen
Hans Magnus Enzensberger je sestavljen
John Ashbery je sestavljen
Aleš Jelenko je sestavljen
resnično *je* sestavljen

ime na ozadju okvirja
ne pomaga kaj dosti
ko slika pobledi
se ravnodušno razstavi
in zloži v škatlo

GROZOTA

I.

Ker sem pesnik
moram kaditi pipco
tako se pač spodobi

II.

Če
je
kdo
nad
zakonom
sem
to
jaz

III.

Črnček je stopil v trgovino
in si slekel hlače

vsi so ostrmeli

GOSTOTA IZREČENEGA

Vonjam:
rdeče oblake, ki se
počasi naseljujejo vame.
In jaz se naseljujem
vase.

Le izpuljena očesna zrkla,
vržena v betonsko katakombo,
nudijo zadosten odgovor,
ne, ne zame in
ne zate, Kosovel,
ker ti veš, da je
vonj hitrejši od svetlobe,
ker jaz slutim, da se bo
sonce obarvalo rdeče.
Dovolj pohabljanja!

In kje drugje, kot tukaj,
se bo pisala prva beseda;
poezija je vselej smrček
na pasjem gobcu.

(ZNANOST)

Izdelana misel
ni nikoli to,
kar predstavlja –
dovršena.

Vse podobe so
namreč omejene
s sposobnostjo
širine, ki
je ni mogoče
zaobjeti.

Zakaj? Zato,
ker tega ne bi
nikoli prenesli.

LOVEC

Koliko smrti! Koliko
mravelj predrugačenih
pod mojimi podplati,
ki nikoli ne iščejo
maščevanja za tisto,
kar se še ni zgodilo.

Včasih moje telo mrgoli
v zvoku mravljišča.

STRAH PRED SMRTJO ²

Redčiti se, izgubljati
stik z gostoto, se
všiti v mrzlo telo
Johna Ashberya in
čakati ...

... čakati,
da ga zazida neka
nedoločena forma,
kajti *zadnja beseda*
je vedno tišina.

---

² *John Ashbery: Avtoportret v konveksnem ogledalu*

SOOČENJE

Ta pogled,

te oči,
ki vame
polagajo
neko novo
telo
iz samih
dihov.

Povsem
neprepoznaven sem,
izrisujem se
na novo
in krive so
te oči,
te oči in

ta pogled.

DROBNE REČI

Le otroci vidijo
večdimenzionalno sliko;

njihove zenice zatipajo
vse nevidno

in neobstoječe.

Kakšna senzibilnost
je potrebna

za čute,
ki se nahajajo

onstran čutnega.

A kaj, ko jim še vedno
ne priznavamo

totalne dojemljivosti,
absolutne nadvlade

nad nami.

UGOTOVITEV VERGILA IN BEATRICE

*»The devil is not as black
as he is painted.«
(Dante Alighieri)*

Življenje
je tako zelo
odmaknjeno,

da šele
v smrti
padeš v

življenje.

BRSKANJE PO PODSTREŠJU

Moje dlani
se vselej oprijemajo

le včerajšnjih podob,
nikoli današnjih

(o prihodnosti
raje ne razmišljam),

da bi vsaj za trenutek
vzpostavile stik

z duhovi,
z izginulimi glasovi -

*»And how to make contact
with the unknown?« -,*

ki bi osmislili stvarnost
in naselili realnost.

O, duhovi,
ki vas ne morem

prijeti za lase,
ker jih ni,

ker vas ni.

ČE SI, SEM TUDI JAZ

Če me ti
ne bi poznal,

ne bi obstajal;

jaz obstajam
le v trenutku

tvoje prisotnosti,

med tvojo
odsotnostjo

me ni.

S tem
je moj obstoj

povsem nepomemben,

kar pomeni,
da je pomemben

le tvoj.

Kdo od naju
torej zares

obstaja?

VISKI V OČEH

Oči nikdar ne vidijo
sveta,

le tisto, kar v njem
(pre)biva.

Vse smo ustvarili
sami,

razen tistega, kar je
že bilo

(tisto smo zgolj
preuredili,

da deluje
bolj domače).

In zato pravim, da oči
niso potrebne

za jasen pogled. Ne
potrebujemo jih.

Za jasen pogled
je dovolj,

če v zenice zliješ
viski,

da zagorijo, da zasvetijo
in odprejo

nov horizont. Ah, oči,
rad bi videl

skozi ta svet, totalno
skozi

in na ta način za-
živel.

SVETLOBA V SVETLOBI

Gledal sem
človeka,
ki je gorel.

Človek,
ki je gorel,
me je gledal

nazaj.

...

Očesni stik

in vprašanje
ali je duša odporna
na vročino.

UTOPIJA

Neverjeten občutek je potreben
za smrt.

Ne gre namreč za nič
fizikalnega,

za nič vidnega,
gre za smrt.

Gre za smrt,
ki nikoli ni rdeča,

vselej bela. Vselej bela
kot rojstvo otroka.

Te nesporne resnice
se ni moč naučiti.

Usede se na ramo
med zraščanjem črk

na papirju,
kot razodetje.

Nikjer nisem našel
tolikšne dojemljivosti

kot v poeziji.
Nikjer.

In ko bom umrl,
bom umrl

zato,
da me bodo

brali.

STAPLJANJE

Prst – smatran kot
fizični izrastek, kot
okostenel členek –
je precej intimnejši,
kot ga razumemo;
vsak stik blazinice
(s kakršnokoli površino)
je najiskrenejša povezava
med bitjem in predmetom,
je neizrekljiv občutek
nekega stapljanja
z materijo.

Le kakšno
je šele stapljanje
prsta s prstom,
bitja z bitjem?

POLITIČNA (NE)KOREKTNOST

Izdolbel
sem si
oko

in ga
postavil
na mizo,

da bi
tudi jaz
razumel

(s)lepoto.

Mladinski
center
Dravinjske
doline